ACASĂ, LA CAMPIONII „DACIADEI"

„Acasă la campionii Daciadei" — iată o temă care ni s-a părut interesantă. Am dorit să-i cunoaştem pe primii campioni ai marii competiţii sportive naţionale la ei acasă, cu preocupările lor de fiecare zi, cu pasiunile lor. Am dorit, deopotrivă, să-i cunoaştem pe făurarii anonimi ai acestor succese deosebite, pe cei care nu s-au urcat pe treapta cea mai de sus a sportului. Dar, mai presus de orice, am dorit să vedem, mărturisim cu mina pe inimă, dacă a fost vorba de „succese de o zi", aşa cum intilnim, uneori, in sportul de masă, sau de succese trainice, clădite pe o activitate inchegată, pe ceea ce numim „atmosferă de sport" in colectivităţile care au dat pe campioni.

Vă invităm, stimaţi cititori, să mergeţi impreună cu noi... acasă la campioni.

COBOARĂ CÎNTEC DE BUCURIE PE ARIEŞ...

Şoseaua urcă molcom spre inima Apusenilor, strinsă intre culmile dealurilor şi apa Ampoiului, pentru ca apoi să treacă spre altă vale cu nume de legendă, cea a Arieşului pe acolo pe unde in vremi de demult şi-au purtat paşii bărbaţi viteji ai neamului, Avram Iancu, Horia, Cloşca, Crişan. Şoseaua urcă spre localităţi care mai păstrează doar in memoria bătrinilor amintirea unor timpuri de restrişte şi jale şi unde in zilele noastre moţii inalţă cu hărnicie ziduri trainice vieţii noi : Zlatna, Cimpeni, Albac, Arieşeni...

De aici, din Cimpeni, a plecat spre finala de schi de la Izvorul Mureşului Vasile Oneţ, băiatul cu părul blond şi ochi de peruzea. L-au petrecut prietenii, colegii şi familia. Maria şi Nicolae, fraţii lui, şi ei schiori foarte buni, n-au uitat să-i spună să-şi calculeze bine cursa, aşa cum îi stă bine unui elev la o clasă de matematică-electronică. Ce s-a intimplat mai apoi, se ştie. Vasile Oneţ a urcat pe cea mai inaltă treaptă a podiumului. Cum a ajuns acolo ? Profesorul **Mircea Curticiu** ne arată baza sportivă, sala de sport, ne invită peste deal, in pădurea Podor, să-i vedem la lucru pe schiorii din Cimpeni. **„Nu vom merge mult, doar vreo patruzeci de minute, tocmai bine să facem şi incălzirea necesară, dar şi o bună pregătire fizică. Cam in fiecare zi mergem acolo. Pentru noi a devenit o obişnuinţă".** Privim grupurile de copii care se indreaptă spre pirtie. Lingă noi, directorul liceului, ing. **Roman Motora**, unul dintre principalii animatori ai sportului in această zonă, ne arată pe cite unul: „Vedeţi, acela-i Argentin Costea. Mare lucru dacă nu va fi mai bun decit Oneţ. Mai incolo, Florian Sturzu, Mircea Chirilă, Mircea Valentin şi Ion Alban". Cu schiurile pe umeri, grupuri-grupuri, copiii discută cu aprindere. „Priviţi, o vedeţi pe fata aceea'nălţută ? E Mihaela Berindei. Nu se poate s-o uităm, este printre primele la „alpine". Uite-l şi pe Călin Hozan, unul dintre campionii noştri judeţeni. Toţi sint şi foarte buni elevi".

Ore in aer liber, ore pe schiuri, iată două din „secretele" reuşitelor elevilor din Cimpeni...

★

Soarele luminează puternic, albul imaculat al zăpezii aruncă scinteieri de diamant. In spatele şcolii din Albac, larmă, veselie şi scrişnet de schiuri pe pirtie. Ne este imposibil să-i numărăm. Mari şi mici, elevii se avintă fără frică, fac salturi de pe trambulinele naturale. Cei mai mulţi, cu schiuri făcute acasă. Pe **Horia Trif**, campionul şi mindria şcolii, îl recunoaştem imediat. **„Nu se desparte nici o clipă de tricoul de campion"** — ne spune zimbind **Iancu Pleşa**, profesorul care i-a indrumat paşii spre... titlu. Nici **Adriana Pleşa** care, alături de Horia, a cucerit primul loc, nici **Marinela Paşca** şi **Sofia Paşca**, la rindul lor situate pe locuri fruntaşe la aceeaşi finală, nu stau o clipă. Sus-jos pe pirtia de slalom, după ce mai inainte făcuseră cîteva ture pe cea de fond. **Cum a fost la sosire ?** — intrebăm. **„Ca intr-un vis frumos... Era adunat aici, in faţa şcolii, cred, tot satul... N-a luat nimeni in seamă lapovita şi frigul şi nici intunericul care cuprinsese munţii... Ne-au aşteptat cu răbdare şi bucurie... Au cintat Marşul lui Iancu... Ne-au cinstit, dar ne-au şi zis oamenii, ca de-acum să fim mereu in frunte..."** Vorbesc cu toţi deodată, se intrerup, se completează pentru a nu se uita nimic. **„D-apăi, putem spune că aici a fost a doua premiere"** — cuvinte spuse din inimă, cu gind curat de copii.

Directorul şcolii, Nicolae Oprean, fost voleibalist la „U" Cluj-Napoca, ne arată colţul sportiv. Sub deviza **„Mens sana in corpore sano"**, o vitrină cu trofee vrednică de orice muzeu sportiv. Aici, in şcoală, au invăţat fosta campioană universitară la schi **Hana Gafta**, medaliatul la mondialele de haltere **Ioan Buta**, voleibaliştii **Traian Corcheş** şi **Victor Chezan**, participanţi la europenele de juniori. **„Nici unul n-a uitat că aici a făcut primii paşi in viaţă şi in sport. Şi, drept amintire, ne-au adus şi nouă din trofeele cucerite. La care le-am adăugat pe cele cîştigate de noi in diverse competiţii. Nici nu vă puteţi inchipui ce stimulent este pentru cei mici ! Dacă vreţi să ajungeţi ca ei munciţi cit mai mult, le spunem, şi ei nu uită niciodată aceste sfaturi".** Intr-adevăr, nu se uită. Dovadă şi cele aproape 20 de titluri de campioni judeţeni la volei, schi, cros, trintă, dovadă că **Radu Scrob**, **Ioan Paşca**, **Maria Cioaza**, **Maricica Todea**, **Viorica Pleşa**, **Dorina Petrea**, **Elisabeta Petrea**, **Iancu Costea** bat cu insistenţă la porţile afirmării. Şi mline, cine ştie... Cum nu se uită nici faptul că Ioan Buta **„i-a adus cu el şi pe Ştefan Craicic şi Vasile Daniel şi s-au pregătit acolo, in văzul satului, iar tineri şi bătrini nu incetau să se minuneze de forţa băieţilor, dar puneau şi ei mina să arate, dacă mai era nevoie, că moţii-s tari de felul lor"**, cum ne zice primarul comunei **Ioan Costea**, vorbindu-ne totodată şi de perspectivele de dezvoltare a sportului pe aceste meleaguri. Şi inţelegem că din acest climat generos nu se putea să nu iasă campioni...

Soarele scapătă spre asfinţit, poleind zăpada cu un auriu de basm. Apele Arieşului coboară din inima „Ţării moţilor", ducind cu ele cintece noi. Versuri care vorbesc de muncă, de dorinţe implinite şi de bucurie...

Emanuel FÂNTÂNEANU

AU IEŞIT PRIMII ŞI PENTRU CĂ ŞTIAU DIN PRODUCŢIE SĂ PREŢUIASCĂ SECUNDELE

Intrăm in secţia de mecanică uşoară a Intreprinderii „6 Martie" din Zărneşti, judeţul Braşov. In hala unde stau aliniate zeci de strunguri ne este foarte

Dorin Biţă *la bancul de lucru*

greu — deşi i-am reţinut in toate detaliile trăsăturile feţei — s-o recunoaştem repede pe strungăriţa pe care o căutam. O vedem, in sfirşit. Ne apropiem. **Virginia Secuiu** işi continuă munca netulburată. Este imbrăcată intr-o salopetă albastră. Degetele, degete lungi şi suple de pianistă, schimbă, din trei in trei sau din cinci in cinci secunde, poziţia unei piese. Abia cind „bijuteria" a ieşit din incleştarea strungului, Virginia Secuiu ne vorbeşte, incepind discuţia din punctul unde o lăsasem la Izvorul Mureşului : **„Da, munca la strung mă pasionează, ca şi schiul. Atit la maşina mea, cit şi pe pirtia de fond, lupta cu minutele, chiar cu secundele, este hotăritoare dacă vrei să urci pe podium".** „Se vede că şi aici, in secţia de mecanică, sinteţi tot pe prima treaptă a podiumului. Nu v-a fost greu să luptaţi pe două fronturi ?". Intrebarea nu rămine fără răspuns, dar nu-l primim de la cea care, cu o săptămină in urmă, cîştiga titlul de campioană a „Daciadei", terminind, intr-o manieră care i-a surprins pe tehnicienii prezenţi la finala de la Izvorul Mureşului, cursa de 3 000 de metri cros pe schiuri. Intervine in discuţie **Marian Iosim**, şeful atelierului unde lucrează Virginia Secuiu : „Virginica noastră, căci aşa îi spunem noi, tovarăşii de muncă, este una dintre cele mai bune strungăriţe. De aceea îi şi vedeţi fotografia pe panoul fruntaşilor. Luni, a doua zi după concurs, inainte de a ajunge la intreprindere, m-am oprit la florărie şi am cumpărat cîteva garoafe. Cind am ajuns in secţie am văzut că şi alţi muncitori veniseră cu flori. Mi-am explicat repede : şi ei, ca şi mine, ascultaseră duminică, la emisiunea sport de la radio, interviul Virginiei. Aşa am aflat **că este campioană. Atunci, luni, a fost singura dimineaţă cind strungul Virginiei Secuiu a pornit cu cinci minute intirziere, adică exact cit au durat felicitările şi imbrăţişările".**

Locul de muncă al unui alt campion al „Daciadei" la finala de la Izvorul Mureşului este tot intreprinderea din Zărneşti. Numai că **Dan Biţă** nu lucrează la mecanică, ci in secţia de lăcătuşerie. Aflind scopul vizitei noastre, secretarul asociaţiei sportive, **Vadim Melniciuc**, ne-a spus : **„Are foarte multă treabă şi numai pe seară îi puteţi vorbi".** L-am intilnit, insă, după-amiază. Cu o servietă in mină, se indrepta către şcoală. Aşa am aflat că este in anul V (la cursurile serale) la Liceul industrial din Zărneşti. **„Dimineaţa in producţie, după-amiaza la şcoală sau pe munte, la antrenamente..."** Cind aveţi vreme pentru toate, tovarăşe Biţă ? **„Se găseşte timp atunci cind te pasionează ceva"** — a fost răspunsul, Acest „ceva" nu inseamnă, in cazul lui Dan Biţă, numai orele dedicate profesiunii (meserie pe care, ca şi colega sa, Secuiu, a invăţat-o in Şcoala profesională a intreprinderii) şi sportului, ci şi cele dedicate activităţilor obşteşti : **campionul este responsabilul resortului sport in comitetul U.T.C. al secţiei.** Este şi aceasta

Virginia Secuiu *in faţa maşinii ale cărei secrete le stăpineşte ca şi pe cele ale schiului*

una din explicaţiile pentru care la asociaţia „Torpedo" sportul se află printre preocupările multora dintre oamenii care muncesc la intreprinderea „6 Martie". Maistrul **Traian Pupăză**, care il iubeşte pe campion ca pe copilul său, avea să ne spună : **„Cind a fost primit in partid, tovarăşul Biţă s-a angajat să facă cinste organizaţiei noastre prin intreaga sa muncă. Iată cit de frumos şi-a indeplinit angajamentul tinărul meu tovarăş !".**

Ion GAVRILESCU

CA BRAZII: FRUMOŞI, SĂNĂTOŞI, VOINICI!

Cind pe treapta podiumului rezervată pentru campion, la finala pe ţară a concursului de sanie, din cadrul „Daciadei", la Harghita Băi, a urcat o fată zveltă, băieţoasă, — care intrebată de reporter cum o cheamă, a răspuns cu ochii... in zăpadă : **Elvira Lucaci** — cîteva voci din şirul participanţilor au adăugat : **„Era şi normal, doar e munteancă şi mai este şi... acasă !"** Intr-adevăr, Elvira e munteancă şi este din Harghita Băi. Dar la concurs au luat parte şi alte zeci de fete crescute la munte, unele de la unităţi şcolare mari, cu clase speciale de sanie. Şi-apoi, cind după festivităţile de premiere, am văzut-o pe Elvira Lucaci predindu-şi sania celor 4—5 fraţiori mai mici, prinzindu-şi schiurile şi zbughind-o in slalom pe o potecuţă, scuturind in urma ei zăpada de pe crăcile brazilor, am inţeles că fetiţa cu chip de băieţandru n-a cîştigat doar pentru simplul fapt că e munteancă.

Şcoala din Harghita Băi este mică — n-are mai mult de 60 de elevi — dar cochetă şi curată „ca un pahar", cum se spune. Il căutam pe tinărul profesor de educaţie fizică **Ştefan Sente**, cel care se ocupă cu pregătirea sportivă a copiilor. **„Da, tocmai are oră — ni s-a spus —, dar nu este la şcoală. E plecat..."** Răspunsul ne-a dezorientat. **„Staţi ! Nu-i plecat departe. Este cu clasa. Ascultaţi !"** Dinspre culme cobora larmă de glasuri. Acolo l-am găsit pe Ştefan Sente, insoţit de o duzină de copii — clasa a VI-a — pe schiuri, printre care am recunoscut-o de indată pe Elvira. Erau veseli, imbujoraţi. **„Am făcut o scurtă incălzire** — ne spune profesorul —, **apoi alergare pe teren variat, urcare cu schiurile „in scară" şi... urmează coborirea şi regruparea pe platou. Timpul exact al orei de educaţie fizică".**

I-am cerut amănunte despre Elvira, in timp ce copiii făceau pregătirile pentru coborire. **„Este un copil ager, curajos şi mai ales foarte harnic. Dar nu-i singura. Avem mulţi copii dotaţi — la invăţătură şi la sport".** Cum aţi ajuns aici ? **„Cum să vă spun : muncind, zi de zi, ceas de ceas, alături de ei. Dacă te ocupi de copii, ei cresc ca şi brazii : frumoşi, sănătoşi, voinici...". „Gata ? Horvat, pleacă ! Nicu, pleacă ! Elvira, pleacă!"...**

Ne-am revăzut cu Ştefan Sente după oră. **„Cine şi-ar putea dori un cimp de muncă mai frumos decit aici ? E departe de oraş, e greu, dar e frumos. Eu nu vreau să plec de-aici, vreau să realizez ceva. Elvira nu e decit primul pas. Trebuia să cîştigăm şi la băieţi, prin Horvath Csaba, dar după 91 de coborîri foarte bune a ratat-o pe a 92-a. Tocmai in concurs !... Dar, „Daciada" nu s-a incheiat. Nu ne vom opri aici..."**

Il ascultam pe acest tinăr entuziast. Ne spunea cum a amenajat o sală de sport, cum a confecţionat 12 saltele şi a cusut covoare pentru ea, cum a adunat cu copiii fier vechi pentru ca, valorificindu-l, să sporească zestrea sportivă a şcolii. Ne descria pirtiile de săniuş şi schi, ne vorbea despre — de ce nu ? — viitorii campioni...

Viorel TONCEANU

Elvira Lucaci *porneşte in cursa pentru titlu...*

UN SECRET AL PERFORMANŢEI? NU SE LASĂ ÎNTRECUT NICI LA ÎNVĂŢĂTURĂ

„Pe locul I şi campion al „Daciadei", Eusebiu Cojocaru, reprezentant al judeţului Dimboviţa" !

★

L-am revăzut zilele acestea pe invingătorul finalei de sanie (categoria 14—19 ani). Ni l-am reamintit pe cel care fremăta atunci la capătul pistei, interesindu-se cu glas scăzut : „Ce timp a făcut prahoveanu ?". „Hunedoara a trecut ?", *de astă dată in locul treningului şi a căştii de concurs purtind uniformă de elev".*

Pe Eusebiu Cojocaru *l-am aflat la Tirgovişte, in anul III al Liceului de matematică-fizică „Enăchiţă Văcărescu".*

— De fel sint dintr-o comună de munte — Runcu —, situată la poalele Leaotei. Cu sania am făcut cunoştinţă de mic, vă daţi seama, şi o iubesc in continuare cu aceeaşi pasiune. *La 18 ani, Eusebiu, este un „veteran" al competiţiilor dotate cu „Săniuţa de argint". A mai participat şi la alte ediţii, la două din ele ocupind locurile 3 şi 4 pe ţară, din 40 de concurenţi, de fapt reprezentanţi ai tuturor judeţelor. Cine i-a insuflat dragostea pentru sport, pentru mişcare in aer liber ? Cine altcineva decit Maria Cojocaru, mama sa, profesoară de educaţie fizică in comuna Runcu de... 20 de ani. (Nu e lipsit de interes nici faptul că locul secund in această finală a fost ocupat de* Maria Mihai, *tot din comuna Runcu). Cu tinărul Eusebiu Cojocaru se poate vorbi, insă, şi despre fizică (nu numai despre educaţie fizică), pe care o consideră principala sa pasiune. Îi place foarte mult, îi dedică o mare parte din timpul său (*„Ştiţi ce satisfacţie iţi poate da o oră de muncă intr-un laborator de fizică ? Cind faci experienţe interesante, cind iţi reuşesc, ţi se umple inima de bucurie. Acolo, in mijlocul aparatelor, mă simt parcă mai puternic. *Spune cu hotărire că ţinteşte Politehnica, electronica in special.*

Fără indoială, unul din secretele performanţei sportive il constituie şi performanţele la invăţătură, ambele domenii imbinindu-se intr-un tot armonios, cu influenţe reciproce

Modesto FERRARINI